

Ерофимъ, слугата, когото отскоро бѣха хванали вмѣсто Аго, махаше съ ржка и ви-  
каше. Всички — Маринъ, Галунка, слугитѣ —  
отърчаха нататъкъ.

Като стигнаха тамъ, видѣха, че шутиятъ  
воль, Комура, както бѣше впрегнатъ, бѣше лег-  
налъ. И току протѣгаше шията си презъ хо-  
мотя, като че искаше да се освободи отъ него,  
та да легне и да се простре по-добре.

— Не знамъ какво му стана, — говорѣше  
високо Ерофимъ съ пискливъ женски гласъ.  
Той бѣше низко дребно човѣче, къосавъ. —  
Волчето си бѣше добре. И падна... Както си  
вървѣше падна... Дий, дий! — завика Ерофимъ,  
като махаше съ камшика. — Ставай де, Ко-  
муръ! Ехъ и ти...

Комура не бѣше добре, то се виждаше. Ди-  
шаше тѣй бързо, че поклащаше главата си  
като въ тактъ. Очитѣ му бѣха замъглени и из-  
глеждаха синкави. По едно време той се раз-  
движи: извади единия си преденъ кракъ, опрѣ  
се на него и си попочина. Извади и другия.

— Хайде, ставай! Дий, дий! Ставай! — ви-  
каше Ерофимъ.

Комура се изправи. Въ гърлото му нѣщо  
забърника, като преминаваше навжтре къмъ  
търбуха му. Маринъ сграби единъ кривачъ су-  
ха трева и взе да търка съ нея Комура — по  
хълбоцитѣ, по корема. Като се умори той, Еро-  
фимъ пъкъ взе да го търка.